

עין משפט
נר מצוה

נא:

אַיִנוּ נִזְמַל וּמַחֲזִיר. נראה לרשז"א דהיינו כרשצ"ג דלמר צפרק נוטל כל היכל דליכא איסורא והיתרא צהיתרא טרחינן צאיסורא לא טרחינן אצל לרבנן דפליגי עליה שרו צמכוסות לגמרי ליטול צידים דבר שאינו ניטל דצפרק נוטל (לקמן קמצ): מתני' דהיתה צין הצביות מגביהה ומטה על צדה מוקי לה כרשצ"ג משמע דרבנן דרשצ"ג שרו לטלטל את האבן עצמו: **אין** מרסקין **לא** את השלג ולא את הברד. מכאן יש לזהר שלא ירחוק ידיו צשלג וצברד צצצנת יופעמיס שמתקדשים ויש צברד מעורב צזהס אין לרחוק צהן דלי אפשר שלא ירסק הצרד"א וכל ההייר צו תצא עליו צרכה:

הדרן עלך במה טומנין

במה בהמה יוצאה. דלדס מוחיר על צציתת צהמתו דכתיב למען ינוח וגו' ומיחו לאו דלל תעשה מללכח אתה וצהמתן ליכא אלא צמחמר אחר צהמתו דמנוכ צריש מי שהחשיך (לקמן קנג.) וצריש מדרס (דף צ:.) דייק ציך דהכא וכלל הני דלעיל דליכא דוכתא דתנא צרישא ה"א דסליק מיניה ואיכא דוכתא דתני צרישא ה"א דפתח ציה: **חמרא** צובא. אומר ר"ת דלוצא היינו מצריס דכתיב (נחום

י' יהודה אומר נעורת של פשתן דקה הרי היא כובל. וטניחין מיחם ע"ג מיחם וקדירה על גבי קדירה, וקדירה ע"ג מיחם, מיחם ע"ג קדירה, וטח פיהם בבצק. ולא שיחמו אלא כרי שישתמרו בו. ובי התיר להטמין את הצונן כר. הדרן עלך במה טומנין פרק חמישי

במה חבמה יוצאה ובמה אינה יוצאה. נאקה בחטם, נקתא חוורתי בוממה דפרולא. לברדקס בפורומביא, חמרא לובא פגני דפרולא. לברדקס לובא, חמור לוב, ממקום ששמו לוב כדכתיב (וינאל יא) לוֹבִים וכוּשִׁים במצרים, כדגרסינן בירושלמי גרים הבאים מלוב מהו להמתין להו ג' דורות. וקיי"ל כר' יוסי דאמר ארבע בהמות יוצאות באפסר בשבת הסוס והפרד חמור והגמל. ירושלמי אמר חזקיה וסבניך וכן תהיה מנפת הסוס הפרד הגמל והחמור. למעוטי גמל בחטם שלא יצא. רב אמר הלכה כר' צבא' אכל אצריה וכו' ^[א] והקשה ר"ת דצב' שלשה שאכלו (צרכות מז). מסיק ^[א] דאין מכבידן אלא צפתת הראוי למוחה ותירך רציו תס דתס כשאין הולכים צחצורה אחת אלא כל אחד הולך לצורך עצמו ^[א] אצל כשהולכים צחצורה אחת' מכבידס ככל מקום: אמר

במה טומנין פרק רביעי שבת

הרי זה כוזל. דמוסיף הצלא ואין טומנין צה אפילו מצעוד יוס: מיחם. של נחשת: קדרה. משל חרס. יש ספרים שכתוב צהן אצל לא מיחם על גבי קדירה ומפרשים טעמא מפני שהקדירה מרצה חמימות ומוספת הצלא למיחם אצל צחוספתא גרסינן ומיחם על גבי קדירה: **ועתה את פיה** ^(א) **צצלק.** הנילוש מצעור"י.

כל הך מניחין נמי צצצנת: **ולא שיחמו.** שיהא העליזין לזון ונתנו כדי שיחוס מחומו של תחמון: **אלא שיהו משומרין.** שהיו שניהן חמין ונתנו על גביו של זה כדי שיהא חומו משתמר צהן: ואין מרזיקין. כמו מרסקין משצבין לחתיכות דקות: צברד. גלצ"א צלע"ז: **כדי שיוצו מימיו.** משוס דקא מוליד צצצנת ודמי למללכח צבורא המיס האלו: **אצל נוטן** **לפוך הכוס.** של יין צימות החמה כדי לזנן ואע"פ שנימוח מאליו ואינו חושש:

הדרן עלך במה טומנין

במה צהמה יוצאה כו'. לפי שאדס מצווה על צציתת צהמתו צצצנת ומידי דמינטרל ציה צהמה הוי תכשיט ואורחא ולא הוי משוי ומידי דלא מינטרל ציה הוי משוי: **אפסר.** קציטער"א: **נאקס.** דרומי"ל: **צחטס.** מפרש צנמרא: **ולונדקיס צפרומביא.** מפרש צנמי': **צשיר.** כמו אצעדה סציב לוארו וצצצנת קצוע צה ומכניסין צו לצועה או חצל ומושכין צהמה: **ועל צעלי השיר.** כגון כלצים [שלן] ציידים וחיות קטנות שנותנין שיר לצוארס לנוי: **יולאין וגמשקין.** מפרש צנמי"ו: **ומזין עליהס צמקומן.** כמו שהס צלואר צהמה אס נטמאו: **ועוצנן צמקומן.** מכניסין צהמה למיס להצביל את השיר: **גב' מאי נאקס.** ומאי חטס: **חיורסי.** שהיא קסה להשתמר מפני צצורחת: **צוממא דפרולא.** מוחי"ל צלע"ז. נוקצ את חוטמו ומכניסו צמוכו והוא כמין טצעת: **חמרא לובא.** חמור הבא דלסאס צצברי הימים (צ טו): **צפגי דפרולא.** פריי"ס ענין שלנו. פגי כמו זה קנה חמור וצית פגי (צ"ב ד' ט).

קיצצי"ל צית ראשה ולחיייה: **צרו שדרו ליה שערי.** צרו מעותיו ושלחו לו שעורים צצרור מעותיו ולא רצו לקנות לו חמור מפני שהוא רחוק מצבל מהלך חצי שנה כדלמר צהגוזל (צ"ק ד' קיב): והשליחור עצה לקנות חמור צמקומו ויאכילנו שעורים צמיד וגמלא חמורו טוב ומשוצח: **ניגרי דחמרא שערי.** פסיעותיו של חמור לפי שעורים שהוא צוכל: **מחליפין.** שאילתס נאקה צאפסר וגמל צחטס מהו משוי הוא ואסור: **לאו למעוטי גמל צחטס.** והכי קאמר ארצע צהמות הללו

משתמרים צאפסר ואסורות לצאת צחטס: **לא למעוטי נאקס צאפסר.** דהואיל ולא מינטרל ציה משאוי הוא אצל נטירותא יתירתא כגון חטס לגמל לאו משאוי הוא: **יולאין צאפסר.** דלוצדקי נמי מינטרל ציה: ה"ג **כתנאי** **אין חיה יוצאה צסוגר: כתנאי.** נטירותא יתירתא אי משוי הוא או לא: **צסוגר.** קולא"ר של חצל דמתרגמינן ויתגהו צסוגר צקולרין (יחזקאל יט): **צחיה גדולה.** כגון דוב: **קטנה.** כגון נמיה וחולדה: **חסול** לא צעי נטירותא אפילו כחיה קטנה שאינו תאצ לצרוח כל כך: **צמיטנא.** חצל קטן: **הלכה כחנניס.** ונטירותא יתירתא לאו משאוי הוא: **תלשא דעמיס דרצה צר רצ הונא.** שהיה גדול וכצבור שעשה מדעת: דאיתותב

מסורת הש"ס

(א) [לעיל מט.], (ב) הך אצל לא הוא טעות וצ"ל וקדירה ע"ג ור"י ואע"פ דרש"י גרס אצל לא היינו צמיחם ע"ג קדירה אצל כקדירה ע"ג מיחם ללכא מאן דפליג ע"י צברי צטא"ת סימן רנח א (צ) וצחוספתא פ"ד חיתא מרסקין צסמין ור"א צפירש"י דהכא על נטון וכן צערוך ור"ף ור"א ש"י וצבי" ס"י שח מרסיקין], (ד) [נדרס צ: מיר ב:], (ה) פ"י רסן, (ו) נפי חוס' נג. ד"ה מזין], (ז) נפי חוס' שס ד"ה וטובלין], (ח) גמלא תקיפה גדולה ערוך, (ט) פ"י רסן צעלח, י' [נקמן נג:], (י) צ"ל ומיס שמתקדשים. רש"א, (י) [צריש פירקין], (ט) [נפי חוס' צטורות ה: ד"ה מפשים וס'], (ז) ציזמא לז.

הגהות הב"ח

(א) במשנה ומזין עליין במקומן וטובלין: (ב) רש"י ד"ה וטח את פיה בשבת צצצק:

מוסף תוספות

א. שמתחה אותן בין ידיו ונעשים מים והר"ל גולד. ב. דנטיירותא יתירתא לאו משאוי היא [מהא]. ח' הרי"ן. ג. דרוקא גמל בחטם הוא דקא מיבעיא ליה משום דהוא טפי יתירתא ויתירתא טפי טובא ואין דרכו בכך בחול, אבל לוברדקס. ח' הרי"ן. ד. כ"כ. חוס' הרא"ש. ה. בחול וכו' שאין דרכן של בעלים לדרדק ולצמצם בשמירות. ח' הרי"ן. ו. הא. חוס' הרא"ש. ז. מיכאל באמצע וגבריאל בימינו ורפאל בשמאלו. פסקי הרא"ש צנזט פ"ו סימן י"ד. ח. [עלן] הא דאמרין אין מכבידן לא בדרכים ולא בגשרים ומייני עלה הא דרבינ ואביי דהוו שקלי ואולי וכו' אמר ליה הכי אמר ר' יוחנן. חוס' הרא"ש. ט. ונדנדרס יחד. חוס' הרא"ש. והלכך אין אחד מהם צריך להמתין ולכבד את חברו. רשבי"ל. י. לילך למקום אחד. חוס' הרא"ש.